

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΥΠΟΘΕΣΗ È Æ È

ΚΑΤΑ

ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

(Προσφυγή υπ' αριθ. 28760/04)

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ

14 Δεκεμβρίου 2006

*Η παρούσα απόφαση θα καταστεί οριστική
υπό τις οριζόμενες στο άρθρο 44 § 2 της Συμβάσεως προϋποθέσεις.
Ενδέχεται να τύχει βελτιώσεων ως προς τη μορφή.*

ΑΚΡΙΒΕΣ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟ

Στρασβούργο, 14 Δεκεμβρίου 2006

[υπογραφή :] / S. NIELSEN /

Γραμματέας του Τμήματος

Στην υπόθεση

È Æ È

κατά της Ελλάδος

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (Πρώτο Τμήμα), συνεδριάζον σε τμήμα συντιθέμενο από τους δικαστές :

Λ. ΛΟΥΚΑΪΔΗ, *Πρόεδρος*,

Κ.Λ. ΡΟΖΑΚΗ,

F. TULKENS,

E. STEINER,

K. ΗΑJΙΥΕV,

D. SPIELMANN,

S.E. JEBENS,

και τον *Γραμματέα του Τμήματος*, S. NIELSEN.

Αφού διασκέφτηκε σε συμβούλιο στις 23 Νοεμβρίου 2006.

Εκδίδει την ακόλουθη απόφαση, η οποία υιοθετήθηκε κατά την ως άνω ημερομηνία :

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση εισήχθη δυνάμει της (υπ' αριθ. 28760/04) προσφυγής, την οποία κατέθεσε κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας η Ελληνίδα υπήκοος *È Æ È* («η προσφεύγουσα»), η οποία προσέφυγε ενώπιον του Δικαστηρίου στις 8 Ιουλίου 2004 δυνάμει του άρθρου 34 της Συμβάσεως για την Προάσπιση των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και των Θεμελιωδών Ελευθεριών («η Σύμβαση»).

2. Η προσφεύγουσα εκπροσωπείται από τον Δικηγόρο Αθηνών Ν. ΦΡΑΓΚΑΚΗ. Η Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπείται από τους εξουσιοδοτημένους εκπροσώπους του πληρεξουσίου της, Ι. ΧΑΛΚΙΑ, Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, και Ο. ΠΑΤΣΟΠΟΥΛΟΥ, Δικαστική Αντιπρόσωπο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

3. Στις 30 Σεπτεμβρίου 2005, το Δικαστήριο απεφάσισε να γνωστοποιήσει στην Κυβέρνηση τις αιτιάσεις όσον αφορά τη διάρκεια της διαδικασίας και την απουσία σχετικής προσφυγής, και, δυνάμει του άρθρου

29 παρ. 3 της Συμβάσεως, απεφάσισε να αποφανθεί ταυτοχρόνως επί του παραδεκτού και της ουσίας.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

4. Η προσφεύγουσα γεννήθηκε το 1941 και διαμένει στην Αθήνα. Από το 1983, ήταν κυρία οικοπέδου συνολικού εμβαδού 832,77 τ.μ., κειμένου στην περιφέρεια Αττικής (Δήμος Γέρακα).

5. Στις 26 Αυγούστου 1986, δυνάμει προεδρικού διατάγματος, το οικόπεδο της προσφεύγουσας εντάχθηκε στο πολεοδομικό σχέδιο του Δήμου.

6. Στις 2 Δεκεμβρίου 1986, η προσφεύγουσα κατέθεσε ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας αίτηση ακυρώσεως κατά της πράξεως εντάξεως του οικοπέδου της στο πολεοδομικό σχέδιο. Η αίτηση αυτή απερρίφθη από το ανώτατο διοικητικό δικαστήριο δυνάμει της αποφάσεως 2671/1988.

7. Στις 14 Σεπτεμβρίου 1989, ο Νομάρχης Ανατολικής Αττικής επικύρωσε τη μελέτη εφαρμογής του χωροταξικού σχεδίου. Επίσης, προέβη σε απαλλοτρίωση ολοκλήρου του οικοπέδου της προσφεύγουσας με στόχο τη δημιουργία δημοσίων χώρων. Δυνάμει της αυτής πράξεως, η Διοίκηση παρεχώρησε στην προσφεύγουσα ένα οικόπεδο 436 τ.μ., κείμενο στον Δήμο Γέρακα, ως αντάλλαγμα για το ήδη απαλλοτριωθέν οικόπεδο (πράξη 24478/1989).

8. Στις 23 Νοεμβρίου 1989, η προσφεύγουσα κατέθεσε ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας αίτηση ακυρώσεως κατά της πράξεως 24478/1989. Η προσφεύγουσα υπεστήριζε, μεταξύ άλλων, ότι η ανταλλαγή των οικοπέδων δεν ήταν νόμιμη, επειδή η αξία του οικοπέδου το οποίο παραχωρήθηκε δυνάμει της προσβαλλόμενης πράξεως δεν συμψήφισε τη ζημία από την απώλεια του απαλλοτριωθέντος οικοπέδου.

9. Στις 3 Απριλίου 1990, ο Νομάρχης Ανατολικής Αττικής παρεχώρησε στην προσφεύγουσα ένα δεύτερο οικόπεδο εμβαδού 318 τ.μ.,

κείμενο στον Δήμο Γέρακα, ως συμπληρωματικό αντάλλαγμα για το ήδη απαλλοτριωθέν οικόπεδο (πράξη 9019/1990). Η προσφεύγουσα δεν αμφισβήτησε την πράξη αυτή.

10. Στις 12 Νοεμβρίου 2003 και μετά από 24 αναβολές, το Συμβούλιο της Επικρατείας απέρριψε την αίτηση της προσφεύγουσας. Το Συμβούλιο της Επικρατείας έκρινε ότι ο προβληθείς από την προσφεύγουσα λόγος αναιρέσεως στηριζόταν στην εσφαλμένη προϋπόθεση ότι η προσφεύγουσα είχε λάβει ως αντάλλαγμα ένα μόνον οικόπεδο. Όμως, το Συμβούλιο της Επικρατείας διαπίστωσε ότι η Διοίκηση είχε παραχωρήσει το 1990 ένα δεύτερο οικόπεδο προκειμένου να συμψηφίσει την απαλλοτρίωση του αρχικού οικοπέδου. Επειδή, δε, η προσφεύγουσα δεν είχε αμφισβητήσει την πράξη το 1990, το ανώτατο διοικητικό δικαστήριο έκρινε ότι δεν ηδύνατο να αποφανθεί επί της αναλογικότητας της ανταλλαγής χωρίς να έχει προβεί στον έλεγχο της νομιμότητας της εκδοθείσας τον Απρίλιο του έτους 1990 πράξεως (απόφαση 3265/2003).

11. Η απόφαση αυτή καθαρογράφηκε και θεωρήθηκε στις 13 Ιανουαρίου 2004.

ΝΟΜΙΚΟ ΠΛΑΙΣΙΟ

I. ΕΠΙ ΤΗΣ ΠΡΟΒΑΛΛΟΜΕΝΗΣ ΑΙΤΙΑΣΕΩΣ ΓΙΑ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 § 1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ

12. Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι λόγω της διάρκειας της διαδικασίας παραβιάσθηκε η αρχή της «εύλογης προθεσμίας», όπως προβλέπεται από το άρθρο 6 παρ. 1 της Συμβάσεως, το οποίο ορίζει ότι :

«Κάθε πρόσωπο έχει δικαίωμα η υπόθεσή του να δικαστεί (...) εντός ευλόγου προθεσμίας από (...) δικαστήριο, το οποίο (...) θα αποφασίσει (...) επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αστικής φύσεως (...)»

13. Η χρονική περίοδος η οποία πρέπει να ληφθεί υπόψη, άρχισε στις 23 Νοεμβρίου 1989, ημερομηνία κατά την οποία το Συμβούλιο της Επικρατείας επελήφθη της υποθέσεως, και έληξε στις 12 Νοεμβρίου 2003, με την απόφαση 3265/2003 του ίδιου δικαστηρίου. Διήρκεσε, επομένως, δεκατρία έτη και ένδεκα και πλέον μήνες για έναν βαθμό δικαιοδοσίας.

A. Επί του παραδεκτού

14. Η Κυβέρνηση επισημαίνει ότι η οριστική εσωτερική απόφαση εξεδόθη στις 12 Νοεμβρίου 2003. Ισχυρίζεται δε ότι δεν ήταν απαραίτητο να λάβει η προσφεύγουσα γνώση του περιεχομένου της αποφάσεως 3265/2003 για να διατυπώσει τη σχετική με τη διάρκεια της διαδικασίας αιτίασή της. Η Κυβέρνηση εκτιμά, επομένως, ότι η οριστική εσωτερική απόφαση εξεδόθη έξι και πλέον μήνες πριν από τις 8 Ιουλίου 2004, ημερομηνία κατά την οποία εισήχθη η παρούσα προσφυγή.

15. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι, κατά την πάγια νομολογία του, όταν το εσωτερικό δίκαιο δεν προβλέπει κοινοποίηση, όπως συμβαίνει στην παρούσα περίπτωση, πρέπει να λαμβάνεται υπόψη η ημερομηνία από την οποία οι διάδικοι δύνανται πράγματι να λάβουν γνώση του περιεχομένου της οριστικής εσωτερικής αποφάσεως (βλ., μεταξύ άλλων, *Παπαχελάς κατά της Ελλάδος* [GC], n° 31423/96, § 30, CEDH 1999-II).

16. Εν προκειμένω, το Δικαστήριο επισημαίνει ότι η απόφαση 3265/2003 του Συμβουλίου της Επικρατείας, οριστική εσωτερική απόφαση κατά το άρθρο 35 παρ. 1 της Συμβάσεως, καθαρογράφηκε και θεωρήθηκε στις 13 Ιανουαρίου 2004, ημερομηνία από την οποία η προσφεύγουσα ηδύνατο να λάβει αντίγραφο. Ως εκ τούτου, η εισαχθείσα στις 8 Ιουλίου 2004 προσφυγή δεν κατετέθη εκπρόθεσμα. Επομένως, πρέπει να απορριφθεί η ένσταση της Κυβερνήσεως.

17. Το Δικαστήριο διαπιστώνει, περαιτέρω, ότι η αιτίαση αυτή δεν είναι προδήλως αβάσιμη κατά την έννοια του άρθρου 35 παρ. 3 της

Συμβάσεως. Το Δικαστήριο επισημαίνει, εξ άλλου, ότι η εν λόγω αίτηση δεν προσκρούει σε κάποιον άλλο λόγο απαραδέκτου. Αρμόζει, επομένως, να γίνει δεκτή.

B. Επί της ουσίας

18. Η Κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι το Συμβούλιο της Επικρατείας απεφάνθη εντός ευλόγου προθεσμίας, λαμβανομένης υπόψη της υπερφορτώσεως του πινακίου του ως ανωτάτου διοικητικού δικαστηρίου. Επίσης, η Κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι η προσφεύγουσα παρέλειψε να επιδιώξει την επίσπευση της διαδικασίας, γεγονός το οποίο συνέβαλε στην επιμήκυνσή της.

19. Το Δικαστήριο υπομιμνήσκει ότι ο εύλογος χαρακτήρας της διάρκειας μιας διαδικασίας εκτιμάται αναλόγως των περιστάσεων της υποθέσεως και λαμβανομένων υπόψη των κριτηρίων, τα οποία έχουν διαμορφωθεί από τη νομολογία του, και ειδικότερα της πολυπλοκότητας της υποθέσεως, της συμπεριφοράς του προσφεύγοντος και της συμπεριφοράς και ευθύνης των αρμοδίων αρχών, ως και των συνεπειών της διαφοράς για τους ενδιαφερομένους (βλ., μεταξύ πολλών άλλων, *Frydlender κατά της Γαλλίας* [GC], n° 30979/96, § 43, CEDH 2000-VII).

20. Το Δικαστήριο έχει κατ' επανάληψη εκδικάσει υποθέσεις παρόμοιες με την παρούσα υπόθεση και έχει διαπιστώσει την παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Συμβάσεως (βλ. *Γαλαταλης κατά της Ελλάδος*, n° 36251/03, από 13 Ιουλίου 2006, και *Μανιός κατά της Ελλάδος*, n° 70626/01, § 28, από 11 Μαρτίου 2004).

21. Αφού μελέτησε όλα τα στοιχεία τα οποία του υπεβλήθησαν, το Δικαστήριο φρονεί ότι η Κυβέρνηση δεν εξέθεσε κάποιο περιστατικό ή επιχείρημα το οποίο θα του επέτρεπε να καταλήξει σε διαφορετικό συμπέρασμα στην προκειμένη περίπτωση. Λαμβάνοντας υπόψη τη σχετική νομολογία του, το Δικαστήριο εκτιμά ότι στην παρούσα υπόθεση η διάρκεια

της επίμαχης διαδικασίας είναι υπερβολική και δεν ανταποκρίνεται στην περί «ευλόγου προθεσμίας» επιταγή.

Επομένως, υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 παρ. 1 της Συμβάσεως.

II. ΕΠΙ ΤΗΣ ΠΡΟΒΑΛΛΟΜΕΝΗΣ ΑΙΤΙΑΣΕΩΣ ΓΙΑ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 13 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ

22. Η προσφεύγουσα παραπονείται, επίσης, ότι, στην Ελλάδα, δεν υπάρχει δικαστήριο ενώπιον του οποίου να δύναται κάποιος να προσφύγει προκειμένου να παραπονεθεί για την υπερβολική διάρκεια της διαδικασίας. Επικαλείται το άρθρο 13 της Συμβάσεως, το οποίο έχει ως εξής :

«Κάθε πρόσωπο του οποίου τα αναγνωριζόμενα στη (...) Σύμβαση δικαιώματα και ελευθερίες παραβιάσθηκαν, έχει το δικαίωμα πραγματικής προσφυγής ενώπιον εθνικής αρχής, έστω και αν η παραβίαση διεπράχθη από πρόσωπα ενεργούντα εν τη εκτελέσει των δημοσίων καθηκόντων τους.»

23. Η Κυβέρνηση, θεωρώντας ότι δεν υφίσταται στην προκειμένη περίπτωση υπέρβαση της ευλόγου προθεσμίας, αμφισβητεί τη θέση αυτή.

A. Επί του παραδεκτού

24. Το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η αιτίαση αυτή δεν είναι προδήλως αβάσιμη κατά την έννοια του άρθρου 35 παρ. 3 της Συμβάσεως. Το Δικαστήριο επισημαίνει εξ άλλου ότι η εν λόγω αιτίαση δεν προσκρούει σε κάποιον άλλον λόγο απαραδέκτου. Αρμόζει, επομένως, να γίνει δεκτή.

B. Επί της ουσίας

25. Το Δικαστήριο υπομινύσκει ότι το άρθρο 13 εγγυάται πραγματική προσφυγή ενώπιον εθνικής αρχής, η οποία επιτρέπει τη διατύπωση παραπόνων όσον αφορά τη μη εκπλήρωση της επιβαλλόμενης από το άρθρο 6 παρ. 1 υποχρέωσης προς εκδίκαση των υποθέσεων εντός ευλόγου προθεσμίας (βλ. *Kudla κατά της Πολωνίας* [GC], n° 30210/96, § 156, CEDH 2000-XI).

26. Εξ άλλου, το Δικαστήριο είχε ήδη την ευκαιρία να διαπιστώσει ότι η ελληνική έννομη τάξη δεν προσέφερε στους ενδιαφερόμενους πραγματική προσφυγή κατά την έννοια του άρθρου 13 της Συμβάσεως, η οποία θα τους επέτρεπε να διατυπώσουν παράπονα όσον αφορά τη διάρκεια μιας διαδικασίας (*Κόντη-Αρβανίτη κατά της Ελλάδος*, n° 53401/99, §§ 29-30, της 10^{ης} Απριλίου 2003 και *Αγγελόπουλος κατά της Ελλάδος*, n° 43848/02, §§ 21-25, της 9^{ης} Ιουνίου 2005). Το Δικαστήριο δεν διακρίνει στην παρούσα περίπτωση οιονδήποτε λόγο ο οποίος θα επέτρεπε να αποκλίσει της νομολογίας αυτής, πολλώ μάλλον όταν η Κυβέρνηση δεν αποδεικνύει ότι στην ελληνική έννομη τάξη συμπεριελήφθη εντωμεταξύ παρόμοιο ένδικο μέσο.

27. Ως εκ τούτου, το Δικαστήριο εκτιμά ότι στην παρούσα υπόθεση υπήρξε παραβίαση του άρθρου 13 της Συμβάσεως λόγω της απουσίας από το εσωτερικό δίκαιο ενός ενδίκου μέσου το οποίο θα είχε επιτρέψει στην προσφεύγουσα να επιτύχει αναγνώριση του δικαιώματός της στην εκδίκαση της υποθέσεώς της εντός ευλόγου προθεσμίας, κατά την έννοια του άρθρου 6 παρ. 1 της Συμβάσεως.

III. ΕΠΙ ΤΗΣ ΠΡΟΒΑΛΛΟΜΕΝΗΣ ΑΙΤΙΑΣΕΩΣ ΓΙΑ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 1 ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΚΟΛΛΟΥ ΥΠ' ΑΡΙΘ. 1

28. Η προσφεύγουσα παραπονείται, τέλος, ότι εθίγη το δικαίωμά της στον σεβασμό της περιουσίας της. Αναφερόμενη στο ιστορικό της υποθέσεως από το 1986, χρονολογία κατά την οποία το οικόπεδό της εντάχθηκε στο πολεοδομικό σχέδιο του Δήμου, καλεί το Δικαστήριο να αναγνωρίσει ότι υπήρξε πράγματι δέσμευση της ιδιοκτησίας της. Η προσφεύγουσα παραπονείται ειδικότερα ότι με το τέχνασμα της ανταλλαγής οικοπέδων η Διοίκηση δεν σεβάσθηκε το δικαίωμα στον σεβασμό της περιουσίας της. Η προσφεύγουσα επικαλείται το άρθρο 1 του Πρώτου Πρωτοκόλλου, το οποίο ορίζει ότι :

«Παν φυσικό ή νομικό πρόσωπο δικαιούται σεβασμού της περιουσίας του. Ουδείς δύναται να στερηθεί της ιδιοκτησίας αυτού ειμή δια λόγους δημοσίας ωφελείας και υπό τους προβλεπόμενους υπό του νόμου και των γενικών αρχών του διεθνούς δικαίου όρους.

Οι προαναφερόμενες διατάξεις δεν θίγουν το δικαίωμα παντός Κράτους όπως θέσει σε ισχύ νόμους τους οποίους ήθελε κρίνει αναγκαίους προς ρύθμιση της χρήσεως αγαθών συμφώνως προς το δημόσιο συμφέρον ή προς εξασφάλιση της καταβολής φόρων ή άλλων εισφορών ή προστίμων.»

Επί του παραδεκτού

29. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι το Δημόσιο απαλλοτρίωσε το 1989 ολόκληρο το οικόπεδο το οποίο τότε ανήκε στην προσφεύγουσα, εντάσσοντάς το στο πολεοδομικό σχέδιο του Δήμου. Στη συνέχεια, το Δημόσιο παρεχώρησε στην προσφεύγουσα, το 1989 και το 1990, δύο οικόπεδα κείμενα στον Δήμο Γέρακα, ως αντάλλαγμα για το ήδη απαλλοτριωθέν οικόπεδο. Επομένως, το Δικαστήριο εκτιμά ότι, στην παρούσα υπόθεση, δεν υπήρξε δέσμευση του εν λόγω οικοπέδου, αφού στην προσφεύγουσα παραχωρήθηκαν δύο άλλα οικόπεδα με τα οποία και συμφηφίσθηκε η απαλλοτριωθείσα ιδιοκτησία. Όμως, ουδέποτε η προσφεύγουσα αμφισβήτησε ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας τη νομιμότητα της πράξεως του 1990, με την οποία της παραχωρήθηκε το δεύτερο οικόπεδο ως συμπλήρωμα της ανταλλαγής του απαλλοτριωθέντος οικοπέδου. Ως εκ τούτου, ουδέποτε η προσφεύγουσα παρέσχε την ευκαιρία στο ανώτατο διοικητικό δικαστήριο να εξετάσει εάν με τα δύο οικόπεδα, τα οποία παραχωρήθηκαν το 1989 και το 1990, συμφηφιζόταν στο σύνολό της η ζημία από την απώλεια του απαλλοτριωθέντος οικοπέδου. Επομένως, το Δικαστήριο εκτιμά ότι, παραλείποντας να καταθέσει σχετική αίτηση ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας, η προσφεύγουσα δεν παρέσχε στις εθνικές αρχές την ευκαιρία να θεραπεύσουν την κατάσταση για την οποία ήδη παραπονείται η προσφεύγουσα ενώπιον του Δικαστηρίου.

30. Ως εκ τούτου, πρέπει η σχετική προς το άρθρο 1 του Πρώτου Πρωτοκόλλου αιτίαση να απορριφθεί ως προδήλως αβάσιμη, κατ' εφαρμογή του άρθρου 35 παρ. 3 και 4 της Συμβάσεως.

IV. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ

31. Το άρθρο 41 της Συμβάσεως ορίζει ότι:

«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Συμβάσεως ή των Πρωτοκόλλων αυτής, και εάν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλομένου Μέρους δεν επιτρέπει ειμή την ατελή επανόρθωση των συνεπειών της παραβιάσεως αυτής, το Δικαστήριο χορηγεί, εν ανάγκη, στο αδικηθέν μέρος δικαία ικανοποίηση.»

A. Ζημία

32. Η προσφεύγουσα ζητά 300.000 ευρώ για την υλική ζημία, την οποία, όπως ισχυρίζεται, υπέστη, λόγω των προβαλλομένων παραβιάσεων της Συμβάσεως. Περαιτέρω, ζητά 60.000 ευρώ για την ηθική βλάβη, την οποία, όπως ισχυρίζεται, υπέστη.

33. Η Κυβέρνηση εκτιμά ότι και μόνον η διαπίστωση παραβιάσεως θα συνιστούσε επαρκή δικαία ικανοποίηση.

34. Το Δικαστήριο εκτιμά ότι δύναται να επιδικάσει δικαία ικανοποίηση μόνο βάσει της παραβιάσεως, στην παρούσα υπόθεση, του δικαιώματος της ενδιαφερόμενης προς εκδίκαση της υποθέσεώς της εντός «ευλόγου προθεσμίας» και της απουσίας από το εσωτερικό δίκαιο μιας προσφυγής η οποία θα είχε επιτρέψει την αναγνώριση του δικαιωμάτός της σε εκδίκαση της υποθέσεώς της εντός ευλόγου προθεσμίας. Υπό τις συνθήκες αυτές, το Δικαστήριο εκτιμά ότι η προσφεύγουσα πρέπει να υπέστη ηθική βλάβη η οποία δεν επανορθώνεται επαρκώς με τη διαπίστωση της παραβιάσεως. Αποφαινόμενο κατά δικαία κρίση, σύμφωνα με το άρθρο 41, το Δικαστήριο επιδικάζει στην προσφεύγουσα 20.000 ευρώ για τον λόγο αυτό, συν οιοδήποτε ποσό ήθελε οφείλεται ως φόρος.

Β. Έξοδα και δικαστική δαπάνη

35. Ο προσφεύγουσα ζητά επίσης 1.820 και 6.000 ευρώ αντίστοιχα για τα έξοδα και τη δικαστική δαπάνη που πραγματοποίησε ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων και του Δικαστηρίου του Στρασβούργου. Προσκομίζει δύο αποδείξεις συνολικού ποσού 6.000 ευρώ για τις δικηγορικές αμοιβές τις οποίες έχει ήδη καταβάλει για την εκπροσώπησή της ενώπιον του Δικαστηρίου του Στρασβούργου.

36. Η Κυβέρνηση επισημαίνει ότι οι αξιώσεις της προσφεύγουσας είναι υπερβολικές. Επικουρικώς, η Κυβέρνηση εκτιμά ότι το ποσό το οποίο ενδεχομένως θα επιδικασθεί για την αιτία αυτή, δεν θα πρέπει να υπερβαίνει τα 500 ευρώ.

37. Το Δικαστήριο υπομιμνήσκει ότι η επιδίκαση εξόδων και δικαστικής δαπάνης, σύμφωνα με το άρθρο 41, προϋποθέτει ότι αποδεικνύονται πραγματικά, αναγκαία και, επίσης, εύλογα (*Ιατρίδης κατά της Ελλάδος* [GC], n° 31107/96, § 54, CEDH 2000-XI). Λαμβανομένων υπόψη των ως άνω κριτηρίων, το Δικαστήριο κρίνει εύλογο να επιδικάσει στην προσφεύγουσα το ποσό των 2.000 ευρώ για έξοδα και δικαστική δαπάνη, συν οιοδήποτε ποσό ήθελε οφείλεται ως φόρος.

Γ. Τόκοι υπερημερίας

38. Το Δικαστήριο κρίνει ότι αρμόζει να υπολογισθούν οι τόκοι υπερημερίας βάσει του επιτοκίου της διευκολύνσεως οριακού δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τραπέζης, προσαυξανόμενου κατά τρεις ποσοστιαίες μονάδες.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ΟΜΟΦΩΝΩΣ,

1. *Κάνει δεκτή* την προσφυγή ως παραδεκτή, όσον αφορά τις αιτιάσεις σχετικά με την υπερβολική διάρκεια της διαδικασίας και την απουσία σχετικής προσφυγής, και την απορρίπτει κατά τα λοιπά.

2. *Κρίνει* ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 παρ. 1 της Συμβάσεως.

3. *Κρίνει* ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 13 της Συμβάσεως.

4. *Κρίνει* ότι

α) το διάδικο Κράτος υποχρεούται να καταβάλει στην προσφεύγουσα, εντός τριών μηνών από της ημερομηνίας κατά την οποία η απόφαση θα καταστεί οριστική σύμφωνα με το άρθρο 44 παρ. 2 της Συμβάσεως, 20.000 ευρώ (είκοσι χιλιάδες ευρώ) για ηθική βλάβη και 2.000 ευρώ (δύο χιλιάδες ευρώ) για έξοδα και δικαστική δαπάνη, συν οιοδήποτε ποσό ήθελε οφείλεται ως φόρος,

β) από της εκπνοής της προθεσμίας αυτής και μέχρι της καταβολής του, τα ποσά αυτά θα προσαυξάνονται με απλό τόκο ίσο προς το ισχύον κατ' αυτό το χρονικό διάστημα επιτόκιο της διευκολύνσεως οριακού δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τραπέζης, προσαυξανόμενο κατά τρεις ποσοστιαίες μονάδες.

5. *Απορρίπτει* το αίτημα περί δικαίας ικανοποίησης κατά τα λοιπά.

Συντάχθηκε στη Γαλλική γλώσσα, εν συνεχεία κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 14 Δεκεμβρίου 2006 κατ' εφαρμογή του άρθρου 77 παρ. 2 και 3 του Κανονισμού.

[υπογραφή]

/ Søren NIELSEN /

Γραμματέας

[υπογραφή]

/ Λουκής ΛΟΥΚΑΪΔΗΣ /

Πρόεδρος

Ακριβής μετάφραση από το συνημμένο υπηρεσιακό έγγραφο στη Γαλλική γλώσσα.

Η Μεταφράστρια

Μαρία Παν. Παπαδοπούλου